

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 29988/2023
11.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Водоканал“ Сомбор, чији је пуномоћник Срђан Лакић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж 1756/2023 од 29.08.2023. године, у седници одржаној 11.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж 1756/2023 од 29.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж 1756/2023 од 29.08.2023. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Сомбору Пл 41/23 од 26.06.2023. године, тужба за издавање платног налога тужиоца Јавног комуналног предузећа „Водоканал“ из Сомбора је одбачена.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж 1756/23 од 29.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Сомбору Пл 41/23 од 26.06.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе по питању постојања правног интереса за издавање платног налога.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажним решењем одбачена је тужба са образложењем да тужилац као вршилац комуналне делатности није учинио вероватним правни интерес за издавање платног налога у смислу члана 455. став 4. Закона о парничном поступку у ситуацији када располаже веродостојном исправом на основу које може да тражи извршење ради

наплате свог новчаног потраживања из комуналалне делатности у извршном поступку према Закону о извршењу и обезбеђењу. Ово без обзира на чињеницу да не поседује ЈМБГ дужника, будући да није доказао да је подносио предлог за извршење који је због тога одбачен као неуредан.

Врховни суд налази да у конкретном случају питање правног интереса за подношење тужбе ради издавања платног налога не треба разматрати као правно питање од општег интереса или у интересу равноправности грађана и да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, јер је побијано правноснажно решење донето применом процесног правила из члана 455. став 4 ЗПП и у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.12.2020. године.

Сходно наведеном, како нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом се побија правоснажно решење о одбачају тужбе. То решење не спада у групу решења из члана 420. ставови 3, 4. и 5. против којих је ревизија увек дозвољена. Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правоснажно завршен, али према ставу 2. истог члана ревизија против овог решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ни ревизија против правоснажне пресуде.

Како је тужба у овој правној ствари поднета 28.04.2023. године са предлогом за издавање платног налога на износ од 42.420,91 динар, ради се о поступку у спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, јер се предлог односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како је побијаним другостепеним решењем одлучено у спору мале вредности у коме је према напред цитираном члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић